

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

95/2353 AKW

UITSpraak

in het geding tussen:

het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, appellant,

en

A. wonende te B., gedaagde.

I ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij besluit van 10 februari 1994 heeft appelland geweigerd aan gedaagde kinderbijslag toe te kennen over het derde en vierde kwartaal van 1992.

De Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage heeft bij uitspraak van 23 december 1994 het tegen dit besluit ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appelland een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Appelland heeft op de bij beroepschrift van 17 maart 1995 aangevoerde gronden gevorderd de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren.

Namens gedaagde heeft mr G. Reesink, advocaat te Boskoop, op 7 juni 1996 een verweerschrift ingediend.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad op 19 juni 1996. Van partijen is daar alleen gedaagde, in persoon, verschenen, bijgestaan door mr ir H.P. Bienfait, advocaat te Boskoop en kantoorgenoot van mr Reesink voornoemd, als zijn raadsman.

II MOTIVERING

De Raad gaat uit van de -niet bestreden- feiten die in de aangevallen uitspraak zijn vermeld.

Het gaat in dit geding om de vraag of gedaagde aanspraak kan maken op kinderbijslag gedurende een periode dat hijzelf reeds geruime tijd als asielzoeker in Nederland verbleef, terwijl zijn vrouw en kinderen waren achtergebleven in Somalië. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld, dat vanaf gedaagdes komst naar Nederland in oktober 1989 niet meer kon worden gezegd dat zijn vier kinderen "tot zijn huishouden behoorden", als bedoeld in artikel 7, lid 1, onder a, van de Algemene Kinderbijslagwet (AKW). Derhalve moest gedaagde, in de zienswijze van appellant, voldoen aan de voorwaarde dat hij de kinderen in het in aanmerking te nemen tijdvak in belangrijke mate op zijn kosten heeft onderhouden, hetgeen het geval is indien hij een bijdrage heeft geleverd van f 56,- per week per kind. Volgens appellant heeft gedaagde gedurende de in het bestreden besluit genoemde kwartalen niet aan deze voorwaarde voldaan.

De rechtbank heeft, onder verwijzing naar jurisprudentie van deze Raad (zie onder meer Rechtspraak Sociale Verzekering 1988/180 en 1989/189), overwogen dat in de omstandigheden van gedaagde moet worden gesproken van een breuk tussen hem en zijn gezin met een vrij definitief karakter, hetgeen in het algemeen gesproken een beletsel vormt om nog van een mede door gedaagde gevormd huishouden te spreken. Op dit punt zou, aldus ook de rechtbank, slechts tot een andere conclusie kunnen worden gekomen, indien gedaagde kan aantonen dat hij spoedig na zijn aankomst in Nederland de nodige -reële kansen biedende- stappen heeft ondernomen om zijn vrouw en kinderen naar Nederland te laten overkomen. Naar het oordeel van de rechtbank is dit in casu het geval geweest.

De Raad kan zich echter evenmin als gedaagde met dit oordeel van de rechtbank verenigen. Concrete aanwijzingen dat gedaagde spoedig na aankomst in Nederland stappen als zojuist bedoeld heeft ondernomen zijn, ook in hetgeen de rechtbank daartoe in aanmerking heeft genomen, in het geheel niet voorhanden. De Raad merkt in dat verband nog op, dat de enkele intentie van de betrokkene, om de band met het gezin niet duurzaam te verbreken, c.q. zo spoedig mogelijk te herstellen, niet toereikend is, maar laat tevens daar wat er zij van het standpunt van appellant dat pas vanaf het tijdstip dat gedaagde een vergunning tot verblijf heeft verkregen van "reële kansen biedende stappen" zou kunnen worden gesproken.

Nu in de betreffende kwartalen ook in de zienswijze van de Raad gedaagdes kinderen niet tot zijn huishouden behoorden, heeft appellant de aanvraag om kinderbijslag

terecht getoetst aan de reeds vermelde onderhoudsvoorwaarde van de AKW. Die voorwaarde behelsde in casu een bedrag van f 2.912,- per kwartaal. Gedaagde heeft in augustus 1992 een bedrag van f 2.509,78, en in november 1992 een bedrag van f 2.979,- overgemaakt naar Yemen, waar zijn vrouw en kinderen destijds verbleven. De overmakingen vermelden als begunstigde [naam begunstigde], Box 1237, respectievelijk P.O. Box 999 te [woonplaats begunstigde]. Volgens gedaagdes verklaring betreft het hier een familielid van zijn echtgenote, eveneens afkomstig uit Somalië, en was hij niet in staat de gelden aan haar over te maken omdat zij geen paspoort bezat (volgens gedaagdes aanvankelijke verklaring), dan wel een paspoort dat niet als identiteitsbewijs kon dienen omdat het een vervalst visum bevatte (volgens zijn laatste verklaring). Appellant heeft op dit punt in zijn besluit overwogen: "De Centrale Raad van Beroep heeft meermalen uitgesproken dat het uitvoeringsorgaan terecht de eis stelt dat degene die aanspraak maakt op kinderbijslag op eenvoudig te controleren wijze aantoont dat aan het wettelijke onderhoudsvereiste is voldaan. In dit kader is overmaking van gelden per bank of per (internationale) postwissel aan de verzorgster van de kinderen de meest voor de hand liggende methode. Indien op grond van bijzondere omstandigheden overmaking van gelden via bank of post redelijkerwijs niet verlangd kan worden, dient ook dan door middel van bewijs aannemelijk te worden gemaakt dat de vereiste bijdragen aan de verzorgster van de kinderen zijn geleverd."

en heeft geconcludeerd dat in gedaagdes geval niet aan die voorwaarden is voldaan. De Raad moet dit standpunt onderschrijven. Het had op de weg van gedaagde, die toen reeds ongeveer drie jaar in Nederland verbleef en verscheidene contacten met hulpverlenende instanties onderhield, gelegen om zich, geconfronteerd met de onmogelijkheid om gelden rechtstreeks aan zijn echtgenote als verzorgster van zijn kinderen over te maken, te laten voorlichten omtrent de mogelijkheden om in zijn omstandigheden op voor de toepassing van de AKW te accepteren wijze bijdragen in het onderhoud van zijn kinderen te leveren. Bij de geschetste gang van zaken is er onvoldoende bewijs dat het overgemaakte geld ten goede is gekomen van gedaagdes kinderen.

De Raad concludeert dat appellant op goede gronden heeft geweigerd aan gedaagde kinderbijslag toe te kennen over het derde en vierde kwartaal van 1992. Derhalve komt de aangevallen uitspraak voor vernietiging in aanmerking en dient het in eerste aanleg ingestelde beroep alsnog ongegrond te worden verklaard.

Er zijn geen termen om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de. Algemene wet bestuursrecht inzake de vergoeding van. proceskosten.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak;

Verklaart het inleidende beroep alsnog ongegrond.

Aldus gegeven door mr H.J. Grendel als voorzitter en mr F.P. Zwart en mr C.J. Bax als leden, in tegenwoordigheid van mr S. Breuls als griffier en uitgesproken in het openbaar op 17 juli 1996.

(get.) H.J. Grendel.

(get.) S. Breuls.